

Izer Janka

Luca a vetett ágyon ült és csirkét evett

Fedonnak

– Épp ilyen illat volt akkor is – mesélte. – Az őszi hétvégék frissen vágott fűvének illata. Nem az a tavaszi zsongásos, sem a nyár áradó szabadságát üzenő. Itt a szabadság sokkal kisebb mértékben, de annál erősebb ízben volt jelen. A leckeírás-mentes, családi kirándulás, levél- és gesztenyegyűjtős, napsütéses reggeleket és délutánokat idézte fel, ahol még a párizsis zsemle is jobban esik. Nem beszélve a lédús, frissen hersenő almák zamataról. Azt az időt juttatta eszünkbe, amikor a szülők még fiatalok, energiával teltek, még több gyereket akarnak és szeretnek élni. A tekintetem úgy osont be a földszinti ház nyitott ablakán, mint ez az illat.

Luca a vetett ágyon ült és csirkét evett. Látszott, hogy megint gyűlöli a férfiakat. Meztelenül, felhúzott lábakkal támasztotta a hátát a falnak. A hasán lévő haj harmonikaszerűen hurkásodott össze, a mellei összeértek a hurkákkal. Összelottyadt zsírtömegnek és nem női testnek látszott inkább. A haja zsiros csimbókokban lógott a melleire. Kezében egy hóálló műanyag doboz, abban a már cafatokra tépett hús maradványai.

Tudom, szeretett kézzel enni. A legjobban azt élvezte, amikor ezeket a zsírtól csöpögő darabkákat vékony szálakra tépkedte az ujjaival. Ha a körme is festve volt, akkor vált az egész tökéletessé. Falta az ízekre szedett állatot, a szája körül maszatos lett, a kézfejevel törölte le. Az előbb még a vécut pucolta, a tisztítószerek szaga egyelőre nem kopott le, többszöri kézmosás utánsem. Lenézett. A lábai és a szeméremdombja sötétlettek a szőrtől. Undorító volt, de múlt éjjel még élvezettel simított végig a dús sörtéken. Volt benne valami észveszejtő, örült szabadságérzés. Önmaga volt. Gyanta vagy borotva legyen? Azt hittem, ezen tűnődik.

– Mi hát a teendő? – bámult ki Luca az ablakon. Észrevett, nagy, sötétbarna tekintetét az enyémbé fúrta, és beszélni kezdett higgadt, nyugodt, csendes hangon. – Ha például nagyszabású partynak álcáznám az egészet? Van, aki a buli kedvéért – vagy az én kedvemért – mindenképp eljönne. Mint például te. Velük nem is foglalkozom tovább. Lehetne mondjuk a szülőnapom. Ketten úgyis zenészek. Vagy lehetne felolvasó est, színészekkel, és akkor a költőnek készülököt meg a színészeket is meg tudnám győzni, hogy jöjjenek. Aztán ott van a séfnek készülő, meg a cukrásznak készülő srác. Meg egy harmadik, aki elvégzett valami sommelier képzést. Tehát akkor egy zenével kísért borkóstoló és felolvasóest. Csak Milánnal meg Rolival mi legyen? Egyikükhöz sincs már semmi közöm. Milán fociörült meg host, Roli meg le van tiltva. Őket én nem hívhatom meg. Muszáj lenne valakit beszervezni, aki lehetőleg az összes nehezen elhívható embert ismeri, jóban van velük, és emellett még megbízható is.

Rám gondolt. Egyszer már megígértem Lucának, hogy segítek neki bosszút állni, de csak akkor, ha utána feleségül vehetem.

Közben elfogyott a hús. Luca átvágott a szobán, kiment a konyhába. A hűtőből előásott egy már kissé megpuhult paradicsomot, megmosta. Szakszerűen, gyakorlottan evett, először csak összenyomta az ajkaival a megfelelő helyen, hogy a nyomástól felszakadó repedésből a magok és a gyümölcs leve a szájába spricceljen. Kiszívta, lenyelte. Majd a maradék gyümölcshúst két falással eltüntette. Bemásztam a szobába.

– Na jó, tegyük fel, hogy sikerül összeszedni őket – folytatta. – Akkor mi van? Az se jó, ha az ember húst szabadal ki a testükből, vagy kirántja az ujjait, megsüti és megeteti velük. Mert akinek a szívét kell kitépni, az már nem ehet önmagából. És az utolsóként maradtak szenvedésének képe sem elégít ki igazán.

A fürdőszobában megtelt a kád. Bement, elzárta a csapot, ellenőrizte a vizet. Forró volt. A szobájába ballagott, borotváért.

– S ha fognám őket és elrepíteném egy lakatlan szigetre, hogy öljék meg ott egymást? – Elhessegette a gondolatot. Ott már nem tudná irányítani a dolgok menetét. És nem a legaljasabbak, hanem a leggyengébbek múltának ki először. – Valami egyszerűbb kell. Igazából nem is az a cél, hogy meghaljanak. Csak szenvedjenek úgy, ahogy én. Valami olyan dolgot akarok, amit egy életre megjegyeznek, és sohasem tudnak majd megszabadulni tőle.

Mikor kijött, az asztalon lévő borosüvegért nyúlt. Kicsi kora óta ivott, most sem tartott soká három korttyal eltüntetni a félüvegnyi bikavért.

Luca csak velem őszinte egyébként. És amikor házasok leszünk, és éhesen térek haza a munkából, ő egész bivalyt fog a sütőbe tenni, de nekem csak a patáit, meg a szarvát hagyja majd meg. Mert ő ilyen. Nem hazudik. A bornál sem. Mintha nem vizslatnák férfiszemek minden mozdulatát, úgy iszik. És pipázik is, de azt most nem vette elő.

Újra a fürdőszobában felkötötte a haját, és a vécén ülve lassan borotválni kezdte a sörtéket.

– A szőr! – nézett rám. – Összegyűjthetnék azokat a nőket, akiket ezek a fiúk szépnek és tökéletesnek látnak. Aztán bezárni őket egy szobába, nem engedni ki őket még a mosdóba se. A hajuk szép lassan bezsírosodna. Izzadság és ürülékszag terjengene körülöttük. Gyönyörű lenne! Etethetnék velük babot vagy káposztát. Meg jó maszatos ételeket, amiktől ragadnak majd. Az egyik falon lehetne egy olyan tükör, mint a börtönökben. Hogy a tükör túloldaláról be lehessen látni. Ezt függöny takarná el. S ha a férfiak összegyűltek, eléjük tárnánk a látványt!

– De nem is éreznék a büzt.

– Igaz – gondolkodott tovább.

Aztán a hónalját hozta rendbe. Majd a kád kávjára ülve felkészült a gyantázására.

Dörzsöl. Szétválaszt, rásimít, nagy levegő. Tép! Simít, levegő. Tép! Simít, tép! Simít, tép. Dörzsöl, szétválaszt, simít, tép. Másik láb.

Végre kész volt. Az ápoló olajos kendővel végigsimította a lábait, amiktől csillogni kezdtek. Már nem ragadt a bőre és nem is fájt annyira. Kellemesen bizsergett.

A gyantától ragacsos, szőrös csikokat összehajtotta, kidobta a kukába. A víz még mindig túl forró volt, úgyhogy nekiállt kiválasztani a ruháját. A tükör előtt állva a testét bámulta. Most kétségkívül szép volt. Vonzóan telt, mégis karcsú alak, formás fenék, izmos combok. Csak a haja volt még zsíros.

– Reflektor vetül majd a lányokra, így elvakítja őket a fény, és nem látják a felemelkedő válaszfalat, amit oda rakunk – jött rá a megoldásra hirtelen, cinkosan kacsintva felém. – A bűz kiárad, betölti a teret, s a férfiak közt elsötétíti a levegőt. Mind megtudják majd, milyen undorítóak a nők. Megtudják azt a legsötétebb titkot, amit eddig senki sem ismert közülük. És félni fognak. Mert a nők állati énjét csak a nők ismerik. Ezzel a szörnyel egyetlen férfi sem képes megbirkózni! – fejezte be szónokian, és én csodáltam őt ezekért a szavakért.

Az élmény katarzisan merengve Luca végül is belépett a kádba. A forróság sok kis apró tüje megint megszórt. Kénytelen volt hideg vízzel elviselhető hőmérsékletűre hűteni, nem várhatott tovább. A gőz közben kellemes, kókusz és mangó illattal árasztotta el a helységet. Luca a víz alá merült.

Nyolcvan másodpercig bírta, ez lett az új, egyéni rekordja. Megint nem fulladt meg. Felült, aztán a kád támlájának dőlve állig bújt vissza a víz alá. A haja – nyaktól lefelé – rókavörös selyemként lengte körül a melléig, miközben a víz meleg takarójának puha habja szemérmesen fedte el csupaszt testét a nem létező, kíváncsi szemek elől. Hátradöntött fejével feküdt, s lehunyta a szemét. Egy képzeletbeli barátján töprengett, aki belé szeret, és feleségül kéri.

Még három órája volt a randevúig. Ráért.